

Osobné skúsenosti

1. Alexander Jagnenkov

Narodil som sa v meste Gorkij. Od detstva som sa profesionálne venoval športu, a to aj v armáde v športovom oddiele. Keď som sa vrátil z armády, oženil som sa, dostal som dobrú prácu. V tom čase môj brat uveril v Boha a snažil sa ma presvedčiť na štúdium Biblie, aby som navštevoval kostol, ale ja som sa len smial týmto návrhom. Rozhodol som sa žiť ako všetci ostatní a mať všetko, čo je len možné. Čoskoro som kvôli dosiahnutiu týchto cieľov porušil zákon. Súd ma odsúdil na tri a pol roka väzenia.

Práca väžňa vo väzení bola veľmi ťažká, strava bola veľmi zlá (schudol som z 87 kg na 50 kg). Nedostal som ani jediný list. V tom čase som sa zoznámil s jedným väzňom - Sergejom, ktorý bol veriaci, rovnako ako môj brat. Snažil sa mi rozprávať o Bohu, o Jeho charaktere. Napriek skutočnosti, že mi na srdci bolo ťažko, nechcel som počúvať a nehodlal som sa stať ani veriaci.

Raz som sa pohádal s dozorcom a vo väzení sa to trestalo pobytom na samotke v sprísnenom režime. Vtedy prišiel ku mne Sergej a povedal: „*Chceš vidieť Božiu ruku? Potom urob to, čo ti poviem. Nájdi si miesto, kde budeš sám, pokľakni na kolená, povedz Bohu o všetkom a popros Ho, aby ti pomohol v mene Krista. Určite povedz: „v mene Krista!“* Tento raz som to - aj zo strachu, aj zo zvedavosti - urobil.

Pri modlitbe som náhle pocítil, ako mi do srdca vošiel nevysvetliteľný pokoj, ako keby už bolo všetko v poriadku. A hneď, na ďalší deň sa začal rad nevysvetliteľných a zázračných udalostí. Potom bol som predvolaný na pohovor s dozorcom ohľadne svojho konania, kde bola vážna diskusia, ale na veľké prekvapenie všetkých, ktorí poznali tento príbeh, mňa nedali na samotku! Toto sa ešte nikdy nestalo za takýto priestupok. Navyše, na nasledujúci deň prišiel ku mne sám dozorca a zmierili sme sa. Dokonca mi dal deň voľna! Ďalší zázrak: ja aj Sergej sme konečne dostali balíky z domova a Sergej dostal balík po prvýkrát za päť rokov!

Čoskoro sa ukázalo, že Sergej je chorý na tuberkulózu a poslali ho do nemocničného krídla. Zostal som bez neho. Od momentu tejto modlitby som sa začal zaujímať o Bibliu, skúšal som ju aj čítať, ale ničomu som nerozumel. Po troch mesiacoch som sa znova obrátil na Boha s prosbou, aby mi pomohol stretnúť sa so Sergejom. Odpoveď prišla hneď na ďalší deň. Pretože na röntgene mojich pľúc objavili nález, hospitalizovali ma s podozrením na tuberkulózu a naliehavo ma poslali na vyšetrenie do nemocničného krídla. Práve tam sme sa stretli so Sergejom. Šesť mesiacov sme sa spolu liečili a zároveň sme spolu študovali Bibliu. Od tej doby som začal komunikovať s Bohom neprestajne.

Potom som bol preložený do inej oblasti. Tam som, ako obyčajne, vzal Bibliu a začal čítať. Bolo to 26. marca 2001. Tento deň som si zapamätal na celý život. Zrazu akoby do mňa vošla nejaká neviditeľná sila. Do srdca mi prišla veľká láska k ľuďom, túžba pomáhať, dovtedy

som nikdy nemal podobné myšlienky! Objavila sa vo mne túžba povedať ľuďom o Kristovi. V jedinom okamihu som sa stal úplne iným človekom. A ešte jedna vec: pred týmto dňom som vyvíjal obrovské úsilie, aby som sa zbavil neslušných slov, ktoré som používal v bežnej reči a od tohto dňa som nepovedal ani jedno neslušné slovo! Od toho dňa materiálne bohatstvo stratilo pre mňa význam a naopak hodnota ľudí v mojich očiach vzrástla. Biblia sa pre mňa stala zrozumiteľnou knihou, začala sa mi otvárať jej hĺbka a túžba študovať ju sa začala zväčšovať. Za krátky čas som ju prečítal celú a potom som začal odznova čítať jej slová. V oblasti zdravia došlo k zmene, cítil som sa oveľa lepšie. Z 50 kg som pribral na 74 kg v nezmenených podmienkach rovnako chudobnej stravy. Na pľúcach mi zmizli jazvy!

Začal som prosiť Boha, aby On Sám zariadil všetko v mojom živote tak, ako uzná za vhodné. Prosil som aj ohľadom svojej manželky, ktorú som si vzal - tesne predtým, ako ma dali do väzenia: „*Pane, ak chceš ju zachovať pre mňa, tak ju zachovaj.*“ Ale ona sa ma nedočkala ... Veľa väzňov by sa v takej situácii sa stali nahnevaní na celý svet a na všetky ženy. Ja som sa postavil k tomu takto: znamená to, že Boh pre mňa pripravil niekoho iného.

Nakoniec sa doba môjho pobytu vo väzení chýlila ku koncu. Dvere na slobodu sa doširoka sa roztvorili. Ale po vyslobodení som upadol do duchovnej krízy: Nepoznal som, čo robiť ďalej a nevedel, ako žiť. Začal som chodiť do rôznych cirkví, ale nikto ma nemohol upokojiť a poskytnúť mi ten pokoj, ktorý som vždy cítil po modlitbách vo väzení. Raz som videl v televízii program „Tvárou v tvár“. Jeho účastníci hovorili o svojej cirkvi. Dostal som túžbu ísť to vyskúšať ešte aj tam. S nádejou v srdci som šiel na bohoslužbu. Na moju radosť to bolo to, čo som hľadal, mne sa zrazu zapáčilo všetko. Kríza začala ustupovať, prišiel duševný pokoj a ja som sa presvedčil, že je to presne to, po čom túžila moja duša. O dva mesiace neskôr som bol pokrstený.

Duchovný hlad, ktorý sa začal ešte vo väzení, neprechádzal, ale naopak, vzrastal. Navštevoval som všetky kázne, všetky akcie cirkvi a tým som zahnal duchovný smäd a stal som sa šťastnejší vo vzťahu s Kristom.

Pán mi pomohol nájsť dobrú prácu a vzťahy na pracovisku boli veľmi dobré. Samozrejme, že priatelia - to je dobré, ale chýbala mi moja polovička – verná a chápujúca manželka. Vo väzení som čítal veľa rôznej duchovnej literatúry, najmä o živote svätých, ale mal som z toho v hlave zmätok. Nevedel som, či Boh chce, aby som išiel do kláštora a tak by som zostal slobodný alebo či mám zostať vo svete a tak Mu slúžiť ako ženatý. Odpoveď na túto otázku som našiel v Biblii a vydýchol som si. Uvedomil som si, že ak je človek pripravený urobiť šťastným iného, tak Boh ho požehná manželským zväzkom. Keď som mal jasno v danej otázke, začal som prosiť Boha, aby mi On Sám vybral ženu, ktorú mi vopred určil. O dva týždne po tejto modlitbe prišla odpoveď. Stretol som sa so svojou budúcou manželkou Júliou. Páčilo sa mi na nej všetko, dokonca aj jej meno „Júlia“ bolo mojim najobľúbenejším ženským menom. Náš vzťah sa rozvíjal a nakoniec sme sa rozhodli zobrať sa. Boh začal vylievať na nás prúdy svojho požehnanie. Problémy, ktoré rokmi pribúdali, sa zrazu začali riešiť, materiálne sme boli na tom lepšie, mali sme viac, ako sme potrebovali, začali sme žiť v dome, o ktorom som len sníval. Júlia je manželka, o ktorej som sníval. So ženou sa veľmi dobre dopĺňame, aj keď sme už spolu nie jeden rok, náš vzťah je stále taký, ako bol na začiatku, počas medových týždňov. Pán tiež zmenil môj charakter, vytiahol zo mňa veľa „špiny“. Aj zdravie mi dal Pán vynikajúce: za tie roky som ani nádchu nemal.

Moje srdce preteká vďačnosťou k Bohu! Čo iného si ešte môžem priať v živote? On spĺňa všetky moje potreby vrchovito - až nad požadovanú mieru a na výmenu chce iba odpoveď - moju lásku a plnú dôveru. A ja som rád, že Mu to môžem a chcem dať s otvoreným srdcom!

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

